

KESKUSKOMITEALLE

30. XII. 03.

Olemme saaneet 10. XII vanhaa lukua päivätyn kirjeenne. Meitä hämmästyttää ja suututtaa se, että olette vaiti taistelukysymyksistä ja kirjoitatte epäsäännöllisesti. Eihän sillä tavalla voida hoitaa asioita! Ottakaa vielä sihteeri, elleivät medved ja laniha kykene joka viikko kirjoittamaan. Ajatelkaa toki, ettei Lanilta ole vieläkään tullut mitään perusteellista! 10. XII uutta lukua lähettämäämme kirjeeseen²⁵⁵ ei ole vieläkään (20 päivän kuluttua) tullut vastausta. Sellainen epäjärjestys on saatava ehdottomasti loppumaan!

Edelleen. Pidämme jyrkästi kiinni siitä, että meidän on määriteltävä aivan selvästi, minkä kannan otamme taistelussa martovilaisia vastaan, päästävä keskenämme yksimielisyyteen ja ryhdyttävä noudattamaan tarkoin määrättyä linjaa.

Miksi ette lähettäneet tänne Borisia, niin kuin Hans täällä ollessaan aikoi tehdä? Jos Boris olisi käynyt täällä, hän ei kirjoittelisi meille naurettavia juttuja rauhasta. Minkä takia Hans ei täyttänyt lupaustaan, ei kirjoittanut starikille tarkalleen Borisin mielialoista? Ellette voi lähettää Borisia, lähettäkää Mitrofan tai Zver selvittämään asiaa.

Toistan yhä uudelleen: Hansin perusvirhe on se, että hän antautui viimeksi saamansa vaikutelman valtaan. 53. numeron täytyisi saattaa hänet järkiinsä. Martovilaiset ovat kaapanneet Pää-äänenkannattajan käydäkseen sota, ja nyt sota on käynnissä kautta linjan: ajojahti „Iskrassa”, kahinointi julkisissa esitelmätilaisuuksissa (Martov esitelmöi joku päivä sitten Pariisissa hajaannuksesta tilaisuudessa, jossa oli sata henkeä, ja kahinoi Lebedevin kanssa), agitoidaan mitä häikäilemättömimmin Keskuskomiteaa

vastaan. Olisi anteeksiantamatonta lyhytnäköisyyttä luulla, että sota voi olla laajentumatta Venäjälle. Täällä ovat asiat menneet niin pitkälle, että Pää-äänenkannattajan ja Keskuskomitean väliset suhteet ovat katkerneet (teille lähetetty Pää-äänenkannattajan päätöslauselma, joka on tehty 22. XII) ja Pää-äänenkannattaja *valehtelee* painetussa sanassa („Iskran” 55. numero), että oli muka tehty sellainen *sopimus*, ettei neuvotteluista julkaistaisi mitään tietoja.

Harkitkaa toki lopultakin perusteellisesti koko poliittista asennoitumista, tarkkailekaa asioita laajemmasta näkökulmasta, jättäkää syrjään pienet arkipäiväiset raha- ja passihuolet ja tehkää itsellenne selväksi, piilottamatta päättänne siiven alle, minne olette menossa *ja minkä tähden* viivyttellette?

Keskuskomiteassa meillä on kaksi virtausta, ellen erehdy (tai kenties kolme? Mitkä?). Mielestäni ne ovat seuraavat: 1) viivytellään asiaa kutsumatta koolle edustajakokousta, ollaan mikäli mahdollista puhumatta hyökkäilystä ja julkeasta silmille sylkemisestä, ja lujitetaan asemia Venäjällä; 2) nostetaan päätöslauselmien avulla meteli Pää-äänenkannattajaa vastaan, suunnataan *kaikki* voimat horjuvien komiteain valloittamiseen ja valmistellaan edustajakokousta, joka pidettäisiin kahden, maximum kolmen kuukauden kuluttua. Ja nyt kysyn, mitä se asemien lujittaminen teillä merkitsee? Vain sitä, että hukkaatte aikaa, silloin kun vastustaja kokoaa täällä voimia (ja ulkomaiset voimat merkitsevät hyvin paljon!), ja viivyttätte ratkaisun tekoa niin kauan, kunnes kärsitte tappion. Tämä on kiertämättä edessä ja melko pian, olisi suorastaan lapselista olla ottamatta sitä huomioon.

Entä mitä jättäisitte meille tappion kärsittyänne? Martovilaisilla on tuoreet ja lisääntyneet voimat. Meillä hajalle lyödyt rivit. Heillä on hallussaan lujitettu Pää-äänenkannattaja. Meillä joukko väkeä, joka hoitelee huonosti tämän heitä sättivän Pää-äänenkannattajan kuljetuksia. Sehän on varma tie tappioon, sehän on vain *kiertämättömän* tappion häpeällistä ja typerää siirtämistä tuonemmaksi. Te vain suljette silmänne näkemästä sitä ja käytätte hyväksenne sitä, että ulkomailla alkanut sota siirtyy sinne teille hitaasti. Teidän taktiikkannehan merkitsee kirjaimellisesti sitä, että muka meidän jälkeemme (Keskuskomitean nykyi-

sen kokoonpanon jälkeen) vedenpaisumus (vedenpaisumus enemmistölle).

Olen sitä mieltä, että silloinkin kun tappio on kiertämätön, pitää erota rehellisesti, reilusti ja avoimesti, ja se on mahdollista vain edustajakokouksessa. Mutta tappio ei ole lainkaan kiertämätön, sillä viisikko *ei ole* yksimielinen, Plehanov ei ole heidän kannallaan, vaan *haluaa rauhaa*, ja edustajakokouksella voidaan *paljastaa* niin Plehanov kuin heidätkin näennäisine erimielisyyksineen. Ainoa vakava vastaväite edustajakokousta vastaan on se, että edustajakokous laillistaa kiertämättä kahtiajakaantumisen. Siihen minä vastaan: 1) sekin on parempi kuin nykyinen asiain-tila, sillä silloin voidaan erota kunnialla eikä pitkittää häpeällistä syljeksittyjen asemassa olemista; 2) martovilaiset ovat päästäneet ohi kahtiajakaantumiselle soveliaan hetken eikä tunnu uskottavalta, että he poistuisivat kolmannesta edustajakokouksesta, sillä nykyinen taistelu ja kaiken julkaiseminen tekevät jakaantumisen mahdottomaksi. 3) Jos heidän kanssaan voidaan tinkiä, niin se käy parhaiten päinsä juuri edustajakokouksessa.

Pohtikaa tätä asiaa kunnolleen ja vastatkaa lopultakin, mitä mielipidettä on Keskuskomitean kukin (ehdottomasti kukin) jäsen.

Älkää vaivatko minua lentolehtisillä: en ole mikään kone enkä voi tehdä työtä nykyisen sietämättömän tilanteen vallitessa.

Lähetetty Genevestä Venäjälle

Julkaistu ensi kerran v. 1929

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*